

El president del Pakistan, Asif Ali Zardari, en un moment de l'entrevista, al costat d'un retrat de la seva esposa, Benazir Bhutto, l'ex-primera ministra assassinada el desembre del 2007.

“Els americans m’han dit que no hi ha rastre de Bin Laden”

Senyor president, els talibans avancen cada volta més cap al cor del Pakistan. Al vostre exercit li falta la voluntat o la capacitat per a combatre d’una manera efectiva els extremistes?

—Ni l’una cosa ni l’altra. La posició i l’estat de la regió limiten les nostres possibilitats, com a la vall del Swat. Teniem una situació semblant a les zones tribals a Bajaur al llarg de la frontera amb l’Afganistan: hi entràrem amb avions de combat F16, tancs i artilleria pesant. En aquell moment, a la regió, hi vivien 800.000 perso-

Asif Ali Zardari (Karachi, Pakistan, 1955) és el president del Pakistan i vidu de Benazir Bhutto, l’ex-primera ministra assassinada el 2007. En aquesta entrevista parla sobre el fracàs de l’acord de pau amb els talibans i sobre l’ofensiva de l’exèrcit contra els extremistes.

nes, de les quals 500.000 hagueren de fugir pels combats. Però nosaltres volem que la gent es quede i defense

la seua terra. A la vall del Swat els talibans utilitzen la població d’escut. Per tant, una ofensiva agressiva hauria

causat moltes més víctimes civils. Per a nosaltres sempre preval el principi del diàleg. La guerra no és la solució de tots els problemes.

—L'acord de pau amb els islamistes militants a la vall del Swat —que tenia el vostre suport— ja ha fracassat, com més acords anteriors. Els talibans, contra allò que s'havia pactat, no van depositar les armes. Els acords amb els extremistes són una estratègia de pau realista?

—Amb les negociacions mirem de dividir els simpatitzants o criminals ideològics. És un vaivé constant: nosaltres hi entrem amb les nostres tropes, parlem, ens retirem i aleshores els talibans comencen una nova ofensiva. És una llarga història i només puc aconsellar de llegir la història de les guerres afganeses. Així és com els talibans, que també són paixuts, lluiten: ataquen i després tornen a desaparèixer per les muntanyes. Sovint no se sap qui són exactament ni què tramen. Aquests homes són com els antics caps de les tribus índies dels Estats Units, que no volien reconèixer que mentrestant ja hi regnaven lleis nord-americanes.

—Segons les paraules del negociador en cap dels talibans de Swat, Sufi Mohàmmad, la democràcia i l'islam són incompatibles; quina base hi ha, ací, per a un acord?

—Si aquest home no reconeix la constitució del Pakistan trenca l'acord de pau, cosa que donaria als nostres negociadors i a la nostra població els arguments necessaris per a prendre mesures contra ells. Si l'acord no reïx, el parlament haurà de decidir de nou. Això és democràcia i, com veieu, funciona.

—Mentrestant, l'exèrcit ha començat la lluita contra els talibans. Es tracta d'una operació d'aparença per a tranquil·litzar el preocupat occident?

—És una ofensiva a gran escala. En total, uns 100.000 efectius de seguretat pakistanesos operen a la regió. Naturalment, tenim una estratègia ferma i un pla per a la reconstrucció.

—Els talibans s'adrecen als pobres perquè els segueixen i perquè expulsen els senyors feudals. Els islamistes poden convertir-se en un moviment social, incitant els pakis-

tanosos menys privilegiats contra l'elit rica que sempre ha rebutjat una reforma agrària?

—No ho crec. En aquestes regions de la província fronterera del nord-est no hi ha cap terratinent ric ni cap senyor feudal. La zona és massa muntanyosa. Hi ha famílies antigues i des de fa segles hi governen els vells de les tribus amb l'ajut de les seues lleis tribals. En les nombroses lluites contra els talibans han estat vençuts amb facilitat.

—Per què no desplaçeu un parell de divisions de la frontera est, amb l'Índia, a la frontera nord-oest, on s'ha fet evident que les necessiten més urgentment?

—Totes dues fronteres són importants. El fet que els indis últimament hagen posat els efectius militars a la frontera és realment preocupant. De tota manera, no crec que tinguem pocs soldats al nord-oest. Nosaltres

“Si el món no ajuda la nostra democràcia, qualsevol perill és imaginable”

reaccionem adequadament i entenem la situació del nostre país millor que les persones alienes. Enguany ja han mort molts combatents estrangers i encara més del país. La part contrària ha hagut de suportar grans pèrdues; és una lluita seriosa.

—Els talibans de la vall del Swat han convidat Ossama Bin Laden a viure amb ells i li han ofert protecció contra l'exèrcit pakistanès i l'americà. Què faríeu si acceptara l'oferta?

—Seria fantàstic que Ossama Bin Laden esquera finalment del seu amagatall. Seria l'oportunitat d'agafar-lo. Però jo em pregunto si encara és viu. Els americans, amb tot el seu armament superior d'alta tecnologia, m'han dit que no n'hi ha cap rastre. El nostre servei secret també ho diu. Suposadament ja no és viu, però no s'ha comprovat.

—La relació entre els governs democràtics a Islamabad i l'exèrcit

tradicional dominant no ha estat mai fàcil. Confieu en el vostre cap de l'exèrcit, el general Ashfaq Kayani, i l'ISI, el servei secret que té tan mala fama?

—Hi ha una feina conjunta basada en una confiança absoluta i estic prou ben informat. El meu partit, el Partit Popular de Pakistan (PPP) i els seus aliats tenen la majoria, cosa que em deixa ben tranquil. De moment no veig cap perill de colp d'estat.

—Per què deixeu l'eliminació dels principals terroristes de les zones tribals pakistaneses a mans dels nord-americans, que utilitzen aquests avions no tripulats que tenen tan mala fama entre la població? Per què no ho feu vós mateix?

—Si disposàrem de la tecnologia dels avions no tripulats ho resoldríem nosaltres mateixos. Seria un pas considerable. No estic d'acord amb la forma d'actuar dels americans. Ho veiem contraproduent, perquè ells ataquen sobretot a la zona fronterera entre el Pakistan i l'Afganistan, és a dir, en terra de ningú.

—Què n'espereu de la trobada amb Barack Obama aquesta setmana? [Zardari va anar a Washington la setmana passada]

—Aquesta és la pregunta del milió. Espere és que hi haja una resposta del milió. Perquè la necessite per a reordenar l'economia pakistanesa. El govern de Washington ha d'entendre l'excepcionalitat del Pakistan i actuar com escau a una gran oportunitat.

—Però els nord-americans veuen el Pakistan, amb armes nuclears, com el país més perillós del món. La vostra muller, Benazir Bhutto, assassinada pels terroristes, temia que les armes nuclears caiguessen a les mans dels terroristes islamistes. Compartiu aquesta preocupació?

—Si fracassa la democràcia en aquest país, si el món no ajuda la nostra democràcia, qualsevol cosa és imaginable. Però mentre hi haja democràcia, no hi ha aquest perill. Les armes nuclears del Pakistan són en bones mans. Hi ha un bon sistema de seguretat. No hi pot arribar cap talibà i prémer el botó, no existeix tal botó.

Susanne Koelbl

Traducció de Beatriu Vallès